

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
крім двій по
недільях і святах.

БУКОВИНА

Редакція і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Передплата 10 зр.

Загальні збори Народного Дому в Чернівцях.

II.

Справа будови Народного Дому.

Інсп. Попович пояснив з планами в руці, які зміни треба зробити на теперішнім домі і як виглядала би ціла будова, колиб товариство приступило до вибудовання першого поверху. Партер остав би ся таким, як є, тільки дало би ся нові вікна, і в декотрих комнатах нову підлогу. Перший поверх мав би такий сам розклад як партер, тільки, що дві салі на долині становили би на горі одну, на сто квадратних метрів простору салю, що могла би помістити 300 людей. З салі виходили би скляні двері на балкон до улиці Йосифа, а фронт був би прикрашений фасадом з написом „Руский Народний Дім“. В новім домі були би урядження, відповідні до нової каналізації, водопроводів і електричного освітлення. Кухня для бурси знаходилась би ся в сутеренах а страви ішли би вікном на гору: вінда ішла би аж на перший поверх і після потреби можна би подавати гарячі страви аж на перший поверх просто з кухні. Кошта будови обчислені в приближеню на 12—15 тисяч після плану, виробленого даром п. Клічкою.

Адюнкт Манастирский звертає увагу зборів на вагу салі, що уможливить не тільки збори і віча, але і частіші сходини з родинами, де будуть могли буковинські Русини взаємно пізнавати ся ближше та закріпити ся до патріотичної справи. З матеріальної сторони представляє ся річ так, що „Народний Дім“ знаходить ся тепер в такім стані, що доконечні репарації, які треба би ще сего року перевести, коштували би половину суми, яку видало би ся на цілу будову. Передовсім треба дати нові вікна, бо ті, що є, вже цілком

неможливі, треба би дати новий ганок а що найголовніше, покласти новий дах на цілім будинку. Магістрат не дозволяє тепер дахи крити дралицями, тільки бляхою, отже кошт був би великий. Надто магістрат примусив би товариство приступити до каналізації і водопроводів а евентуально перепроводив би се сам на свою руку в дорозі примусовій. Отже тепер найкористнійше поцри ті конечні наприви і удішення поставити ще тих кілька стін і мати перший поверх. А сала принесє ще і грошеві користи, бо при браку таких локалів в Чернівцях єї будуть дуже радо винаймати на різні збори і забави. Для того ставить бесідник внесєне: Загальні збори зволять прийняти до відомости планни, вибрати комітет ширший так з місцевих, як і замісцевих членів і дати ему повномоче для будови першого поверху на Народнім Домі.

Редактор Маковей порівнює буковинську Русь з Лужицкими Сербами, що відділені від свого племені і славянської родини морем германського населєня, живуть в Саксонії і Бранденбурзі в числі 200.000 своїм народним життям. Хотий їх менше, ніж нас на Буковині, то они закупили під „Народний Дім“ в місті Будішині (Bautzen) місце за 30.000 зр. і постановили взнести на нїм будову за 135.000 зр. Коли лужицкі Сербі мають відвагу брати ся за будову за 135.000 зр., то ми буковинські Русини можемо прецінь мати довіре до себе на 15.000 зр. Не треба брати річ так, мовби ті гроші мусіли бути сплачені в однім, двох роках — они можуть бути розложєні на довший час. Такі народні діла закладають ся так швидко, що ще і слїдуючі покоління можуть і мусять докладати до них своєї праці. Просвіта у Львові купила свій дім за 130.000 зр. до сплати на 75 літ. Коли би складки на будову не винесли згаданой суми, о чім треба сумнівати ся, і колиб на будові зтяжів який довг, то не треба лякати ся тим, а з вірою в добру будучність приступати до діла.

Учитель Ілюк зазначає факт, що складки на „Народний Дім“ ідуть тепер скупійше, а ще

не було випадку, щоби хто при смерти, розпоряджаючи своїм маєтком, згадав був на наші народні потреби. Один святицький Русин, з руского села, що на своїй параші доробив ся маєтку, записав 20.000 зр. на волоске товариство. Треба би отже піднести почутє самосвідомости у нашій суспільности а заразом придбати способи, якби прискорити складки. Одним з таких способів подає бесідник, щоби відфотографувати „Народний Дім“ і відпродувати фотографії з зиском.

Господар Грищук навизує до бесіди попередника і каже, що нема дивоти мужикови, як той не знає, куди ему іти і що робити, коли пан-отець не знає, що робити зі своїми грошми. Піп записав свої гроші тай наші рускі гроші чужому народови, а мужик продає газдівство тай везє свої гроші тай рускі гроші на розтрату у чужі краї. Тота еміграція наших панотців і наших мужиків має свою причину в тім, що они не розуміють народної справи. Та ще святицький може сам дізнати ся чогось з книжок та між людьми, але селянина темний не може сам визнати ся та порозуміти, в чім діло. А хто тому винен? Винна святицька інтелігенція, що мало показує ся на села, що не дає ся пізнати сільським людям, що тримає ся від мужиків здалека та гордить сердаком; винні учителі, бо з них не всі несуть живе слово межі громаду, а ограничають ся тільки на свою шкільну науку. Час уже, щоби інтелігенція заняла ся народом і взяла ся просвіщати невченого брата. Госп. Грищук запевнив на кінци, що свою річ сказав не тому, щоби звернути ся против учителів взагалі, бо він знає, що є такі між ними, котрі щиро відносять ся до мужика, але тому, щоби і другі пішли тою самою дорогою. Вкінци зложив бесідник 5 зр. на будову Народного Дому.

Проф. Стоцький станув в обороні учителів. Буковинське учительство народне дало такі докази патріотизму і щирої праці над народом, що оно є нашою гордостю і его слава пішла поза границі краю. Галичина завидує нам такого самосвідомого і ревного учительського стану.

43)

ЗАЛІСЯ.

Повість

ОСИПА МАКОВЕЯ.

(Дальше).

— Була би гарна пара! — докинула друга.

— Ади, як ідуть собі в купці! — завидувала третя, сперши ся на рискаль.

— Не знати, чи видасть єї дідич за него?

— Що, за него? — спитав ся Микола. — За простого попа?

— Або-ж він не гарний хлопець?

— Але що він має? — сердив ся вже старий наймит. — Як не той з Мурованки, то иньший пан єї возьме, але пан — розумієте? — богатий.

— Шкода! — жалували дівчата.

— Ба! — відповів їм Микола так, як би хотів сказати: „На то нема ради.“

— А ви коли жените ся? — спитала ся одна збиточна робітниця в Миколи. — Я би зараз за вас вийшла.

— Хе-хе-хе! — сьміяв ся Микола. — Чекай, по Великодни поговоримо; най піст мине.

— Адже твій тато молодший, як Микола! — обізвали ся дівчата.

— Що з того, коли мені Микола сподобав ся — боронила ся дівчина. — Та вже хіба почекаю, заки піст мине. — І она засьпівала собі:

Ой все пости, ой все пости, чей будуть місяці,
Як не піду в осєнь замуж, то піду в черниці.

— Ано! дівчата, до роботи! — напминав Микола. — А вже я котрусь з вас возьму. —

Не прибав передновок у дівчат охоти до життя і веселости.

XVII.

Передновок в Залісє був незвичайно тяжкий. Люди мерли як мухи в пізній осєни. У вдови по Криворукім померло двоє дїтий молодших; лишив ся один Михає, школяр. Отець Левіцький мав що другий-третий день похорон. З похоронів тих не то не мав ніякого зарібку, а ще й перестудив

ся раз у слоту тяжко, так що аж на Великдень підвів ся з ліжка. З того часу він завєгди покашлював та чув ся нездоровим.

Ті похорони на провесні приймали ся людьми байдужно. Они, немов по звичаю, плакали на них; але до кількох днів забували, а то й дякували Богу, що забрав зпоміж тих злиднів з двацять осіб, котрі так само не мали що їсти, як і другі. Трохч не завидували їм.

Впрочім в селі було глухо і непривітно. На кілька днів розбурхали его вісти о процесі Костишина, арештоване писаря і Мошка Зільбера. В процесі тім був свідком і о. Левіцький. Не багато він міг сказати, бо селом не займав ся, але мусів признати ся до дуже немалої річи, що на весіле дольки позичив від Костишина 300 зр. У справозданях газетних з того процесу вправді не було сказано, на що він позичив ті гроші, але вже сам факт, оголошений перед світом, що о. Левіцький мав діло із злодієм Костишином, дуже згрив і его родину і Герошинських — а вже Славка таки найбільше. Він рад був під землю запасти ся, коли Заборовський прочитав в газеті о процесі і почав з ним о тім

Але селяни часто ворогують на учителя за те, що він совістно сповняє свій обов'язок, та змушує їх посилати дітей до школи. Такі селяни самі не бачать свого добра. Тай взагалі інтелігенція руска, хоть нечисленна, старає ся про освідомлене народу. Доказом на те віча, що відбували ся тамтого року, і богато причинили ся до розбудження народу та принесли значні складки на Народний Дім. Але інтелігенції тяжко їздити безнастанно по селах, бо кожний має свої обов'язки, а ще тяжше тому, що ворожі люди підкопують довіре у народа та ширять між ними розлад і баламутство. Треба би, щоби селяни самі заняли ся своїми братами і ті, що вже порозуміли вагу спільної, народної праці, самі ставали речниками її, скликували збори, закладали читальні, заохочували других горнути ся у один гурт. Інтелігенція стане певно всюди і кожного часу до помочи таким змаганням.

Уч. І в а с ю к освітлює ще раз тяжке положене учителя на селі, бо селяни частенько жадають прислуги „по знайомості“. А прислуга лежить в тім, щоби звільнити дитину від школи. Коли-ж учитель заявить, що він не може того зробити, то вже по приязни і по знайомості а починає ся ворожнеча. До того учитель не має часто ні-звідки помочи, стоїть осібною. Мужик знає в селі тільки сьвященника та даскала і учителя (голоси: а Мошка?). Коли-ж сьвященик іде против учителя, а даскал помагає сьвященикови то учитель не годен сам нічого зробити. Тай мужики не дуже то радо слухають розумної бесіди, а воліють таких людей, що заводять з ними кумпанію при чарці у корчмі. Але такі кумпани се не є приятелі народу і ними учителі не стануть. Учитель служить народови найліпше, коли він словнає точно і совісно свої обов'язки. Виховане молодого покоління се надія народа. Просвітити молоде покоління і заціпити в нім любов до свого рідного, се високе завдане, яке припадає для учительства. Котрий того довершив, на того ніхто не може кинути каменем, бо він найкраще прислужив ся для добра народа.

Патріотичні заяви.

Уч. Дарій Пігуляк подає вислід наради товаришів, спрощених до торгівлі Власюка для придуманя способів піддержати товариство Народний Дім. Зібрані там товариші учителі постановили всі вступити в члени оснувателі Народного Дому і сплатити членську вкладку в протягу трох літ місячними ратами. Заразом ухвалили зажадати від виділу Народного Дому видрукуване ченів на 1, 5, 10, 20 крейцарів і корону, щоби учительство могло причинити ся до будови збиранем складок в як найширших кругах буковинської суспільности. Заразом складає п. Дарій Пігуляк за першу рату 1 зр.: так

само складають по 1 зр. учителі Омелян Іваніцький, Михайло Кракалія, Зугаєвич, Терлецький Іван, Іля Попович, Евген Годованський, Олекса Сорочан, Івасюк Віктор, Сев. Шербанович, Ілюк Онуфрей, Омельський і Іля Клім зложив 2 зр., Андрій Зибачинський 1 зр. і на льос 2 зр. Войновський 3 зр., і на льос 2 зр., купець Гнат Власюк 2 зр., Лев Лопатинський 1 зр., і льос, Данилевич 2 зр., Гаврилець і Меленка по 50 кр.

По тій складці, прийнятій з одушевленем загальними зборами, забрав голос купець Власюк і він, щоби виділа старав ся перевести в рускій суспільности таке оподатковане на всі люксові предмети, яке завели були у себе Чехи на будову народного дівадла (театру). Від кожної склянки пива, яку випе Русин, він повинен заплатити 1 кр. на Народний Дім, від чарки горівки 1 кр., від коняку 5 кр., від льякорованих черевиків 1 зр. (від звичайних черевиків нічо), від рукавичок 25 кр., від капелюха низше 5 зр.—50 кр. висше 5 зр.—2 зр. і т. д. Коли би таке почуте патріотичного обов'язку приймало ся межі Русинами, то наш нарід міг би зложити сотки тисячів, а кожний поодинокий не чув би навіть сего, бо при такій нагоді кілька крейцарів не роблять ніколи різниці.

Нещасте в Парижі.

У вівторок по полудни лучило ся в Парижі величезне нещасте, що своїми розмірами пригадує катастрофу у віденській „Рінгтеатрі“. На полях елізейських устроєно, як кожного року, базар на добродійні ціли, в умисне на ту ціль збудованім деревлянім великанським будинку. Стіни того будинку виліплені були дорогоцінними, хорошими тапетами. В шатрах, в середині будинку продавали пані з найбогатіших і найзнаменитіших родин париских різні предмети. Около 5-ої години по полудни роздав ся в шатрі, де показувано кінематограф, страшний гук, а по хвили почуто крик „горить!“

В миг ока станув цілий деревляний будинок, де товпило ся більшо як 1.200 осіб, в полудні. Настала нечувана тревога. Всього утікало до входових дверей. Шовкові одяги пань зайняли страшним огнем. Ще заки огнева сторожа появила ся на місці нещастя, подушено вже богато людей і потратовано ногами. Переполохані люди бігали з розпущею в лицах немов горючі смолоски по площі і тачали ся по землі, аби придрушити на собі огонь. Коли прибула пожарна сторожа, представляв базар одно море огня. Кинули ся до ратованя нещасних, однако богато осіб погоріло вже тоді на вуголь. Кажуть, що згоріло над 100 людей, а 150 тяжко попарило ся.

Той „Базар“ устроїло аристократичне товариство Парижа на добродійні ціли, а дохід з него був дуже значний. Молоді пані з аристократії продавали там цінні дрібниці, котрі перед тим на ту ціль назбирали, а на ту забаву сходили ся все найвизначніші личности Парижа і Франції. Около 8½ години вечером удало ся вкінці з великим трудом здержати полїції товпи публіки, що надходили з міста і ще збільшали панїку і заколот.

Около 6-ої години відставлено ранених в ношах і возах до шпиталів і вже не було тоді сумніву, що богато осіб погубило страшною смертю. До 6-ої добуто 35 трунів, котрі поукладано на хіднику улиці Жан Гужон. Очевидно, що в першій хвили не можливо було розпізнати погублених. Найстрашніший був вид, коли нагле відслонено одну стїну, за котрою було 60 осіб збитих в одну масу з покривленими від страху мук лицами. Розпука і крик осіб, що глядали своїх рідних, ще збільшили страшне замішане.

Доси ще ніхто не може на певно сказати, які розміри мало то нещасте і звідки оно пішло. Кажуть, що електрична іскра запалила кінематограф, що в одній хвили вибух ясною полумінею.

Між спаленими і погубленими находять ся особи з найвищої аристократії, і так: Княгиня Аляксон, сестра нашої цїсареві, гр. Нейль, Марбо, Ст. Періє, де Мен, генерал Мако, княгиня Ізе, марграфиня Галїфе і богато інших.

Деякі трупи дають образ страшних мук, які мусїли переходити. Тїла в половині спалені, а в другій половині нетлені.

Через цілу ніч з вівторка на середу діяли ся на місці катастрофи страшні сцени. Родини тих, що находили ся в базарі, відшукували їх, хоч се було дуже трудно, бо трупи звичайно попалили ся на уголь. Трунів видобули до вчерашнього дня 115. Здогадують ся, що вже більше їх не найдуть. Поміж особами, що згнули в огни, находить ся кілька законниць, що займали ся продажею річий. Тїло сестри нашої цїсареві княгині Аляксон не нашли, бо спалило ся на поїї; лише руку нашли і по слюбнім перстени пізнали, чия она. Княгиня мала 51 літ. І богато інших найвизначніших осіб згоріло. Пожалічених умістили в домах близько базару, а около 200 осіб відвезено до їх мешкань. Комендант Парижа генерал Сосіє утік, скоро почув крик „горить!“ але попарив собі ноги.

Парискі часописи дуже ганьблять тих, що уряджували базар так неосторожно.

розмову. Процес скінчив ся так, що Мошко Зільбер вийшов з него безкарно, війта за судили на півтора року, писаря на рік в'язниці а війтового брата Андрія на вісім місяців. Всі прихильники тої спілки в Залїсю по тім процесі дуже притихли і, як перше всюди було їх повно в селі, так тепер поробили ся дуже маленькі і маломовні. Навіть сам Зільбер притих і не чути було, щоби шукав собі якої нової жертви.

Наслідки процесу були ще й такі, що цілу раду громадську, котра й так мала рядити тільки до осені, розв'язано, а комісарем установили власти дідича Заборовського.

Другий раз зворушило ся значно село, коли дізнало ся, що мають приїхати Мазури оглядати ґрунт Заборовського, скоро тільки сніг троха щезне. „Що то — казали — пан чужинців спроваджує, а своїх не має?“ Пішла навіть окрема депутація до двора, підмовлена Головатим, просити пана, аби він або почекав з продажию, заким розбудуть гроші і самі куплять, або взагалі покинув ту думку. Депутація убрала ту просьбу в дуже нещасливі слова, один

газда вихопив ся, що ґрунт Заборовського — то таки їх ґрунт, залїських людей (виходило на таке, що Заборовський тільки тимчасовий посїдатель), — дідич слухав-слухав того з усміхом, а вкінці спитав грізно:

— Гроші маєте?

— Не маємо — відповіли гуртом.

— Якже ви, сякі-такі, сьмієте мені ту приходити та ще дурниці говорити! — скрикнув він раптом. — Геть, fora ze двора! Лайдаки! кажуть, що ґрунт їх. Чули ви таке? — обернув ся він до Славка, коли депутація виходила засумована з двора.

Славко старав ся їх оправдати. Казав, що може вдасть ся ему зложити спілку, котра би той ґрунт купила. Він старав ся вже о се і ему не вдало ся перший раз; але має надїю, що другим разом поведе ся. Тільки треба виждати.

— Говоріть своє! — відповів Заборовський. — Мені гроший зараз потрібно, розумієте?

Але того дня вчїпила ся его і донька та стала просити, аби здержав ся з продажию ґрунту, або зробив велике добро

для громади, хоч — казала — яке то оно й добро, коли заплатити треба.

— Якже ти хотїла, аби я дармо дав? — угнївав ся Заборовський. — Не сердь мене, Маню, раджу тобі. Не мішай ся мені в мої справи! Ти на тім не розумієш ся.

— Не гнївайте ся, татунцю, прошу вас, — стала Маня примилувати ся — адже я не чоґось злого хочу!

— Але ти не розумієш ся на тім!

— Може і не розумію ся, але мені здає ся...

— Ет! перебив їй мову батько — тобі так здає ся, а мені інакше. Ту нема що богато говорити!...

В цвітну недїлю приїхали чотири Мазури оглядати ґрунт. Заборовський опровадив їх по цілім полі і приймав відтак у себе перекускою. При тім годили ся, як і що зробити.

Було вже полудне, а они ще не полагодили справи. Заборовський походжав нетерпеливо по комнаті, коли нараз зачув, що хтось заїхав на подвірє. Він виглянув у вікно і здивував ся: се приїхала пані

НОВИНИ.

Чернівці, дня 6-го мая 1897.

Іменованя. В фінансовій дирекції іменовані податкові адюкти Вільгельм Озаркевич і П'єр Гольденберг офіціалами а практикант податковий Іван Шуст адюктом податковим.

Іспит зрілості в рільничо-господарській школі в Чернівцях починає ся дня 17. мая; іспит зачнуть письменні праці.

Славна залізниця Інкани, тим славна, що більше стоїть ніж ходить, оповістила знов перерву від 4-го мая на необмежений час для остаточної реконструкції шляху. Коби то вже раз скінчило ся!

Вандрівні учителі господарства. Міністерство рільництва уклало вандрівним учителям господарства Юрєви Браїлянови в Білці, Кошинови в Миговенях, Радекови в Дорошівцях і Поповичукови в Боянці стипендії по 50 зр., щоби могли взяти уділ у викладах про управу лаші, що начнуть ся у Відні від дня 1-го червня с. р.

Перший випуск творів Ю. Федьковича (поезії), зложений з 8 аркушів, уже видрукований, брошурує ся і розішле ся сего тижня цілорічним предплатникам з 1896 року.

Базар для живности хотять вибудувати в Чернівцях. Др. Василь Кличенко, радник правительства, предложив магістратові опінію місцевої ради санітарної що до тої справи. Там вказує ся на те, що в слітні дні доколичні селяни не приходять на отверту торговлю, а перекупки, що закупувають живність гуртом за погоди, визискують страшенно міське населене. Через те стають Чернівці одним з найдорожших міст. Накритий базар для живности піднесе торговлю живностию, бо дасть доколичним продуцентам можливість спроваджувати товар в більших скількостях, живність не буде нищити ся, як на отвертій торгоніці і може бути перехована на дальші дні в пивницях та ледівнях базару. Надто уможливить такий базар спроваджувати живність з Росії і Ромунії, як рибу, мясо, яйці, валафюри і інші продукти, що тепер через Буковину вандрують до Відня, Берліна і Лондону. При тім забезпечить накритий базар і купуючу публічність перед недогодами слітної і зимової пори та улегчить поліційну і санітарну контролю. Такий один базар, більший, мав би стати на площі Австрії а другий, при улиці жидівській.

баронова Маєранська з Новосілок. Він уже бачив єї кілька разів у місті і зараз пізнав. Забувши Мазурів і продаж ґрунту, вибіг з комнати, мов молодець, і звитав ся з бароновою на порозі.

— Я приїхала вас, сусідо-добродію, відвідати і з вами пізнати ся — говорила пані баронова. Ми найблизші сусіди, отже годить ся, аби ми знали ся.

— Але-ж цілую руці пані баронової... то правдива честь для мене... Прошу близше, прошу близше.

Заборовский немов відмолоднів, так жваво увихав ся коло баронової. Обоє вступили до салюну. Там познакомила ся баронова з Манею.

— Якуж ви гарну і рослу доньку маєте, пане Заборовский! — одушевляла ся баронова панною, коли Заборовский клав єї футро на крісло.

(Дальше буде.)

Поправка. У вчорашнім справозданю касовім Народного Дому пропущено позицію в розходах: на читальню 658 зр. 27 кр а в стані маєтку в позиції „готівка“ має бути 760 зр. 30¹/₂ кр.

Посада громадского писаря в Каменій з річною платою 320 зр. і вільним мешканем, є до обсадження. Стараючі ся мусять виказати ся знанем німецкого, руского і волоского языка та внести подане до начальства громади найдальше до 10. мая с. р.

Відзначеня за викрите у Львові військового шпигунства, в наслідок чого увязнено перед кількома місяцями Бартмана і Ванічка, одержали бурмістр міста Стрия Людв. Геттінгер, кондуктор державних залізниць у Львові Ос. Шиговский і поліційний аґент в Стрию Едв. Бріннер. Геттінгер одержав кавалерський хрест ордеру Франц-Йосифа, а Шиговский і Бріннер срібні хрести заслуги. Ціду справу шпигунства викрив кондуктор Шиговский, а увязнене Бартмана наступило на залізничім дворці в Стрию.

На шкільні книжки для убогих дітей дирекція ц. к. видавництва шкільних книжок у Відні, визначила суму 3.906 зр. за яку має віденське видавництво достарчити дарових книжок шкільних для Буковини. Сю суму розділено між шкільні повіті таким способом:

На черновецький міський	365 зр. 86 кр.
„ „ сільський	594 „ 40 „
„ гурагуморський	294 „ 44 „
„ кімполонґський	272 „ 75 „
„ кіцманський	540 „ 24 „
„ радовецький	445 „ 72 „
„ серетський	297 „ 64 „
„ сторожинецький	459 „ 92 „
„ сучавський	302 „ 32 „
„ вижницький	322 „ 71 „

Зїзд драматургів в Москві прийняв ось-які постанови, що до українського театру: 1. Щоб українська література драматична підлягала цензурі на однакових умовах з російською (се-б-то, щоби дозволяли ся пєси історичні, переложені з других мов і т. д. 2. Щоб театральні вистави українські підлягали урядовому доглядові на умовах однакових з виставами російськими. 3. Щоб українські пєси заведені були у реєстр пєс дозволенних для вистав людських („народних“). Сі постанови, в формі мотивованого „ходатайства“, будуть віддані на увагу вишньому урядові. Зваживши, що зїзд драматичних артистів з цілої Росії у Москві був незвичайно многолюдний, бо числив тисячі учасників, і звернувши на себе увагу широких кругів суспільности держави російської, — можна мати надію, що ухвалені зїздом резолюції в справі театру українського в Росії вийдуть тому театрові на пожиток — допоможуть увільнити український театр з тих вимкових пут, які сприяють нормального його розвитку.

Кров християнська але ся знов в турецькій неволи. В Персії, в таврійськїм окрузі, що граничить з російськими поєдностями, вибухли знов розрухи, вимірені против Вірмен, котрих бито, а доми їх і склени бурено. В самім етоличнім місті кинули ся на консуляти, позаяк Вірмени найшли там захист. Заряджене слідство вирило мабуть, що серед музудманських фанативів утворило ся сприяжене, що приготувало ся до вирізаня всіх Вірмен в Персії. Що на те європейські держави?

Заморив ся голодом. В Вайцен на Угорщині найдено в одній комнаті фращішканського монастиря трупа колишного монаха Юрія Гаттера, що відобрав собі жите, заморившись голодом. Гаттер вів колись торговлю полотном у Вайцен, але що інтерес зле ішов, вступив до монастиря. Строге жите монаха не пришло єму до смаку, то-ж удав ся за дальшим хлібом до Будапешту. Але і тут жите єму не усміхало ся, він вернув ся назад до Вайцен і схоронив ся до вежі монастиря. Зробив собі там леговище з соломи і написав вуглем на стіні такі слова: „Дня 8 марта. Кілько хрестиків нарисую на стіні, тільки днів голодував я і терпів спрагу. До десяти днів умру.“ Коли по 50 днях найдено трупа, достережено під повисшими словами девять знаків.

Отже нещасливий чоловік погиб по девятьох днях або не мав більше сили писати. Числив 50 літ.

Виборчий стрілець. Підчас виборів вистрілив бар. Мустаца своєю резигнацією з начальства стрілецького корпусу в Чернівцях, щоби застрашити тих членів того товариства, що пєсьміли голосувати не по мисли баронівського начальника. Вистріл той був цілком зле вимірений і не зробив жадного ефекту — а се порозумів впрочім дуже проворний барон, бо дав себе тепер наново вибрати начальником стрілецького корпусу.

Канадійці не мають щастя, хотяй за ним гонять аж за море. З кіцманського повіту вибрав ся з Кисілева господар Галицкий до Канади. Своє газдівство, що вартувало 3.000 зр. продав за половину і взяв 500 зр. завдатку. Але де сховати такі гроші? Галицкий хотів сам сховати їх, але жінка вперла ся, що она ліпше потрафить сю штуку. Рада в раду, Галицкий віддав гроші жінці, а она сховала їх на ніч під подушку. Певно снила про Канаду, бо не чула, як хтось, що мусів підглядати єї, закрив ся під подушку і забрав гроші. Рано пробудила ся Аниця а по гроших вже і місце застигло!...

Дрібні вісти. Др. Мелеха Юстера в Кімполонзі засуспендували на три місяці. Мусів добре наброїти! — Дня 4. мая промовано на доктора теології Касіяна Богатирця на черновецькїм університеті. — Друге руске товариство добровільної сторожі огневої „Сокіл“ заснувало ся заходами д. Григорія Грицака в Повітні, селі повіту городецкого. — З Нового Йорку доносять, що на острові Гвадалупа було велике землетрясенє. Сотки людей погинули. Осередком землетрясеня була місцевість Монсерат. — Величезного виза зловили сербські рибаки в Дунаю недалеко Орсови: 2 і ²/₃ метра довгий, 90 сантиметрів широкий і важив 280 клг. Великана того перевезено до Пешту і там продано за 680 зр.— Сальомея Крушельницька, звісна оперова співачка виїхала з Медюляну до Сант-Яго, де заангажована на п'ятимісячний оперовий сезон за першу співачку до драматичних партій. В тій опері возьмуть уділ самі найзнаменитші співачки. — Виорав скарб на своїм огороді селянин в Родатичах під Бродком, Войтїх Дудек. Скарб викопаний зі збанком складає ся з 3 фунтів різних срібних монет, переважно польських з перших років XVII-го віка (1620—1641). — В селі Лютчи в селянській стайні прийшло на світ хороше телятко, але двогляд — мало три голови, три язика і четверо очей. Теля ричало і було здорове але наполоханий властитель корови велів єму підрізати горло і закопати.

Телеграми „Буковини“.

З дня 6-го мая 1897 року.

Відень. Против зазиву посла Цімермана до австрійських Німців, щоби взяли численну участь у вічу против розпорядженя язикового, скликаного до Дрезна, виступає Kölnische Ztg. вказуючи на те, то таке віче в Німеччині не має ціли, а може заколебати добрі відносини обох держав, бо Німеччина не має жадного права мішати ся з внутрішні відносини Австрії.

Атени. Турки мали допустити ся в Тесалії ріжних експедицій, мали зплондрувити Лярісу, підпалювати доми та ограбити церкви.

Берлін. Бюджетова комісія ради державної призволила додатково одноразовий видаток на справленє резервового материялу при польній артилерії. Для Прусів призначено 30 мільонів, для Саксонії 3,750.000 а для Віртембергії 5,600.000 марок.

ДРУКАРНЯ „РУСКОЇ РАДИ“ в Чернівцях.

Перша на Буковині
РУСКА ДРУКАРНЯ
в Народнім Домі

при улиці Петровича ч. 2.

приймає всякі роботи друкарські в мовах рускій, польській і німецькій.

=== ДОБІР БУКВ ВЕЛИКИЙ. ===

Роботи виконує ся скоро, солідно і дешево.

Русини! удавайте ся з роботами до своєї рускої друкарні!

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ і ШКОЛІ

повинна знаходити ся

Народописна карта

українсько-русского народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просьвіта“, а виконана в літографічній закладі Андрія Андрейчина у Львові.

Книгарска ціна карти, наклеєної вже на полотні, вносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просьвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просьвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

Хто хоче мати
добру і дешево
МАШИНУ ДО ШИТЯ,

най удасть ся до мене, то певно не пожадує. Нові продаю дешевше як всюди, а употреблені, ще добре удержані почавши від 20 зр. і то за готові гроші і на виплат. Хто купить у мене нову чи стару машину, за реперацию не потребує журити ся, бо я роблю тую безплатно через цілий рік.

Русини, удавайте ся до мене, бо я також Русин і обслужу Вас по братньому

З поважанем

В. Данилевич,
машинист у бровари Штайнера в Чернівцях, при ул. аєлізній (Bahnhofstrasse) ч. 26.

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях

має на складі отсі свої видання:

„ІЛЮСТРОВАНА БІБЛІОТЕКА“

для молодіжи, міщан і селян з року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892 і 1894 по 1 зр. за рік, а всі 7 разом 6 зр.

„ЧУМА ГОРІЛЧАНА,“

сумна історія, для перестороги і науки. 80 сторін за 20 кр.

„Слова правди і науки“

в поезій Тараса Шевченка. Ціна 10 кр.

„25 повісток

для чемних діточок.“

32 сторін. Ціна 10 кр.

„ПРОСКУРКА“

Даруночок для руских діточок. Ю. Федьковича 10 кр.

На поштову пересилку треба додати по 5 кр. за річник „Бібліотеки,“ а по 2 кр. за кожду поодинокую книжочку.

Замовлення приймає й редакція „Буковини.“

РАМИ

на

образи і фотографії

найдешевше тільки у

Б. Сальтера
переплетчика

Чернівці ул. поштова 9. напротив ц. к. пошти.

Із Найвисшого приказу

Єго ціє. і кор. Апостольского Величества
устроює ц. к. дирекция льотерійних доходів

XXXI. Ц. К. ДЕРЖАВНУ ЛЬОТЕРІЮ,

з котрої чистий дохід присьвятить ся

ЦИВІЛЬНИМ ЦІЛЯМ ДОБРОДІЙНИМ

сеї половини держави, між ними і 6000 зр. на

„РУСКИЙ ДІМ НАРОДНИЙ“

в Чернівцях.

Ся льотерія обнимає **7816** виграних в готівці,
поділених на

148 виграних головних із **3834** попередними і **3834** слідуєчими
в загальній скількості

165.000 корон в золоті та **100.950** зр. ринських а. в.

Тягнене послідує невідклично 10. червня 1897 о 12. год. в пол.
Оден льос стоїть 2 зл. ринських а. в.

Льоси продає і адміністрация „Буковини.“

Льоси можна купити і в ц. к. льотерійних урядах, у всіх льотерійних колектурах, в продажах тютюну, в урядах податкових, поштових і телеграфічних, в конторах ви-мич, в урядах стаций жезізначих і др.

Котвиця

Liniment. Capsici comp.

з аптики Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий усмирюющий лік на втиране: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптиках. Просимо жадати сеї загально улюблений лік просто під назвою Ріхтера Liniment з котвицею і приимати з осторожностю лише флажки зі значим знаком охоронним „Котвиця“ бо лише ті правдиві.
Аптика Ріхтера під золотим львом у Празі.

Для панів учителів!

INSPECTIONSBERICHT,

Jahresausweis

і Шкільні повідомленя
(Schulnachrichten)

є на складі

в друкарні „Рускої Ради.“

Просимо о замовленя.